

Indrobeta, oamenii obișnuiesc să arunce poveri care, adesea, se risipesc și uneori cad pe jos. Atunci când întâlnesc obstacole, de cele mai multe ori, acestea reșuș povorile, chiar și pentru o clipă. Apoi, după ce totuși cad, pentru că probabil privirea nu pot fi susținute îndelung, oamenii le rămân oricât în memorie câte ceva din înfrângerea obstacolelor. Mi s-a ivit oportunitatea să ridic un asemenea obstacol, o piatră pe care m-am scuturat. Privind-o, oamenii își vor aminti apoi, că ar mai fi văzut pe undeva, cândva... ceva, pentru că piatra continuă să poartă legătura și cu obstacolele precedente, ridicate în calea lucrului pentru a-și proprii extinderea. 2009

Dragul meu, Mao, continua să-ți răspund la ce eripi și mă întrebi. Noile mele coordonate. Reperele pot să-ți pară ambigue, vagi sau tot atât de necontrolabile precum cele găsite și cu toate acestea, dacă pentru tine are vreo însemnătate, mă află în agonia, și cumva preînădâns, în măsură să-mi îmișc și neliniștea în durată, cuprins și găzduit în geometria fără dimensiuni, despornit, parte și întreg. Laolaltă cu prejudecata modestiei, suor conștient în tot ce viețuiește în existent, astfel că ne putem înțelege din privin.

Începe și pe măsura cuvintelor să concentrez în intelighit, câteva etape incompatibile cu imaginea curentă, ce mizează adesea spre aceditatea promisiunilor supreme existențe, în viitorul infirmit al unei alte lumi.

Dar trecerea, dragă meu, pentru că acolo rămăsesem cândva, prin să știu că-și începuse parcursul alina atunci când părea încheiată. Fără nici o asemănare cu presupunerile și costurile vechilor tradiții de aparențloc, e lentă, înșelătoare pasivă și foarte probabil, ai să vezi, fără de capăt.

Începe cu o stare de ală, ușor sovăncant, atunci când singurătatea se desprinde din fibra mării pentru a-și îngădi spațiu. Trecerea spre reînnoirea în reverență continuă a celorlalte regni, conștient corect și împede, inconfundabil. Reînnoirea despre care-ți scriu, eterna *les-morts* ai reînnoirii în elemente, păstrează în memorie prudentă

atemporal la faptul că, tot ce credem o-ar fi destinat pierduti, se transformă, firește, controlat de rapuni paralele, niciodată casuale, rapuni pentru care transformările de pe îndelungatul parcurs, realul pretext al rezuciei oasincății, își justifică eternitatea. Mă eritote, deci sunt, și deslușesc în virtuțile dialectice imbrăgiri ale regnurilor, substanța, ce se regenerează cu aceeași finalitate a existenței, lipsită și aceasta de semnificație accesibilă.

Pe de altă parte însă, în subsidiar, reînnoirea pare să fie generos încunșată prin implicarea unui acțer și solemn apant ceremonial, care oficiază imperia în sine și în absolut, sub fashul incilor și dens al lungii ce se aserme necomitat.

Încăpuște-ți Mao, schimbul girii de la Buckingham, celebrat în subconștientul acelei lumi, în venințe vengică, fără pasim sau determinări, unde și acolo, dacă un soldat țerită, ceilalți trec furec peste el, necerșind rapuni plauzibile în feroceia întreruperi nămului implacabil al ceremoniei.

PS. În ce mă privește, te rog să ieși în considerare lipsa prezenței vștinei poziții privilegiate, cu atât mai puțin, cu cât, între cele două apostaze, nu avem termeni reali de compunere. Am făcut doar ocazionalt casei.

Corneliu Baba, scrisoare apocrifă către H.M.

Chiarul albun nr. 293, 18-24 ianuarie 2011

2013. *art de famiglia* *governo egizii*
1944. *con Juan y Maria Claudia* *Beano*
1973. *no* *25x25 cm*

47

2009
1991

lema (stadio)
obliq po planu

h=200 cm
27x27 cm

2009
1998, 2007

lema
obliq po planu

stadio
25,5x21,5cm

2009
1991

lema
obliq po planu

h=200 cm
50,7x50,7cm

1984
1997
1993

creion
ulei pe pânză
ulei pe pânză

15x25 cm
20x35 cm
30x25,5 cm

1981

čelobouc perlamut

100x120 cm

2006

Károly Vasvári Arkhívum Pécs

© Múzeum, Pécs

22

2005	adler	in bronze p.12
1997-2012	del papaveri scato	131,8x119,8cm p.12
1979-2007	crinon	22x17 cm p.12
1971	Piazza San Marco	bronze
1992	ready-made	h=15cm
3100 - 2890 Le.a	crinone	h=25cm

121

însăși sprijină cu argumente definitive consacratea materiei. Lăsat susținut și justifică aurula. Componenta spirituală a stăruirii actului constituie o arie să ce imobilizează materia și orice demonstrație, pro sau contra acestui concept, dăce doar la obosela ce încurajază în continuare devanatorul conflict dintre spirit și materie, cu scopul revendicării respective și alternative ale spațiilor pierdute.

Oricum nu cunoaștem proporții care să fi așezat rava definiție și pe de-a-ntregul în felul acesta și, persuasiunea prin acțiuni conștiente pe direcția impunerii creației adevărate, inclinem de ponderea imaginilor, pe lângă faptul că se situează într-una din succursalele periferice ale înțelegerii, în spațiile de imaginații ale adevărilor de rezervă, va esalta, contra intențiilor, adevărul combătut, și va crea premise favorabile prin darul nesperat al persecuției care devine capital cultural sau ideologic și va uzurpa, binombrului timpului, un titlu de noblete.

Pentru că o pierdurem pe dinăun, din perspectiva noastră, natura nu i se percepe geometria, și efortul considerabil al celor ce încearcă să i-o evidențieze în concept, în poezie sau în gurașă palpabilă, fie și la scară redusă, ar corespunde eternei călătorii a adevărilor pentru înțelegerea naturii, spre direcția poziționării noastre în contextual aceluia. Cum, spre exemplu, dublile legate de faptul că tot ce spațiu înrănește în calea sa ar fi obstacol, probabil împotrivaodă-se acestei fatalități, egiptenii au fost determinați să și relaționeze geometria construcțiilor la astronomie, integrându-le spațiului cosmic pentru marea confluență cu timpul care continuă să le înfrunte în vederea afirmării unui alt adevăr, de asemeni ireversibil. Spațiile sacre sunt încă adesea marcate

sub jermânuri; își amintesc cu lux de amănunte alungarea pedepșitorii a zedor pentru preluna prestigiului, puterii lor îndelungate și se implică prin fatalitatea necesității, corecții sau, mai bine, îndreptării ireversibilității adevăr precedent.

Dacă omul trăiește năruind la dobândirea adevărului, instinctiv îl va evita adaptându-și-l pentru că din totdeauna s-a dovedit dăunător intereselor sale majore, cum ar fi în cazul supraviețuirii, *admitere* *veritatii*, îndobolyte dramatică, ce impune *abgerii* unicei solucii, dacă ne referim la situațiile de normalitate, alegerea înclină mereu în favoarea supraviețuirii, astfel că rolul adevărului devine secundar, irelevant sau dăunător.

Încrâncenarea însăși împotriva deconștuirii adevărului mistificat se justifică prin relaxarea celorlalte adevărități. Pe lângă construirea maghiasă a adevărilor, adică asemănările ce se vor din ce în ce, mereu mai adevărate, decât adevărul însuși.

„Nimeni nu este mai drept decât omul și este mai adânc decât abstracții (...).”

*Împotriva adevărității din adevărit, împotriva a omului și este mai adânc decât abstracții (care devine de înaltă porumbrie), împotriva abstracțiilor adevărit, împotriva acestei prominenței măștii și în însăși care se amăneste amăneste, trebuie reflectată iluzia, reglând iluzia, unaltă putere, imorală și în același timp mistifică. **de a smolge pe același din același, unaltă putere unaltă mistifică.**”²¹*

²¹ Jean Baudrillard, *Simbolul fatal*, Editura Polirom, Iași, 1996, p. 58.

1992-1992 cârbune pe carton 105x105 cm 1997 cârbune pe carton 105x105 cm 1978 cretă 21x21 cm

În general, încrederea, pentru că este în sine înșelătoare și rășină la început, se pătrunde. - Artașii

Scurt pledoaină împotriva adevărului. De fiecare dată când necesitatea găsirii de cuvinte, din cele mai îndepărtate vremuri, punctual, legislativ, științific și poetic, geometricează timpul și adesea agroromantizează lucrul în care e circumscrisă călăia vie, poleindu-i mitul, legende și istorii cu care și justifică supranaturala în sânul materiei, supersonale cărora încă i se mai găsește nuanțări. De când linia despărțitoare a orizontului n-a mai fost cont de interpretări, abandonându-și funcția rolului jucat, a devenit opțională. Participarea cerului la botăriturile de pe pământ continuă să fie determinantă fiindcă n-au apărut legi convingătoare pentru stabilirea prerogativelor decizionale ale zeilor în vederea stabilirii adevărului. Depășitori acestuia, reprezentări intermediare dintre cer și pământ, pentru a afirma spre pildă că o credință este adevărată, au fost conștienți și nu împotriva voinței lor, ci doar din lipsa alternativelor, să aplice credinței categoriile adevărului care, în fapt, nu tolerază în vecinătate propria negare și deci printr-o judecată suplimentară adevărul devine intolerant, orice credință este astfel intolerantă față de celălalt deoarece toleranța le-ar prăvăli adevărurile, un imediatul naufragiu. Până astăzi, raportamentul la Heracit nu lasă spațiu liber: *Apus e polovis*. Apoi, cel puțin teoretic, crezând în ceva ce nu se vede, nu putem exclude că cine crede altceva care de asemenea nu se vede, n-ar putea fi mai apăsător decât nox de adevăr. Dar momentul definitiv al despărțirii apelor s-a

concretizat când necesitatea solidității unei procente covârșitoare al umanității a botărit materializarea adevărului nevăzut, când imaginea lui Dumnezeu s-a voit fizică, vizuală și însușită. Alcătuirii acestuia a fost realizată în baza aducerii aminte a celor ce l-au fi văzut, care au lăsat măștii urmașilor cu mai mult sau cu mai puțină imaginație, măștii adăugate înfățișării noastre, alcătuite oricum după chipul și asemănarea Sa. I Țeșu/la rândul său, concluzie a erudițiilor instantanee a unui măștarchi de frecvențe fizice, chimice, psihologice și ideologice, trebuie să funcționeze coerențiv spre localizarea și conștientizarea adevărului. Oclărit, țevit. Insușirea imaginii însă continuă și astăzi să concureze cu nevăzutul celorlalte adevăruri. Pentru reprezentarea ființelor vizibile, ca și pentru a celorlalte, se poate certifica fidei ados de bibliografie, lipsa respectivelor diferențe de substanță cu aceleași linii sau culori, piatră sau lut, se celebră cerul, pământul, numele sau norul.

Astfel, atunci când se crește urgența explicațiilor legate de conținutul literar al operei, cuvintele urmăresc semnificații din afara limitelor reale impuse de limbă, culoare, piatră sau lut, explicații ce se situează în aria fierii frontiere distincte ale nomenclaturilor, ermitagenelor și adesea confuziilor genului literar. Opera de cult sau de artă, înaintea oricărei eventualități servicii externe, este semnalul triumfului însușit de dozașul materialului de construcție, victorie indiferentă trebuințelor intermediare justificante și coagulate ale cuvintelor. În cel mai bun caz cuvintele sunt doar prețuri pentru aceste materiale precum cerul în solemnitatea sa, etrua purtate pentru albustern. Căsușele înfățișate și proporțiile impuse imaginii lui Dumnezeu, în materializarea puternic prezente, ca adevăr spiritual ce transfigurează suportul său material fără să l amănec; dimpotrivă, tot acesta va rezulta superior imbolgăpt și ibatru vizuală și imagine divină va fi încă o dată tributului caducității acestuia, suportului său material. Paradoxal, intruparea

1980 piatră h=2,5cm 1987 cîntăreșpecatim 101x130mm 1997 ceramică dimensiuni

1997	olei pe pânză	29,5x54,5 cm
ser. XVIII, Nepal	olei pe pânză	82x63cm
1991	olei pe pânză	51x30,7cm
1982-2007	ceramă	24x17 cm p.17
1999	ceramă	12x10,5x10 p.19
	Statuina din ser. înaltă	
1995	olei pe pânză	8x26 cm p.18
	Statuina din ser. înaltă	

2010
1936
2010

riti din arhiv
pinned hat of Maria-Claudia
riti din arhiv

in Dăgost
Bucuresti
in Dăgost

111

